

ХРИСТІЯНСЬКИЙ ГОЛОС

УКРАЇНСЬКА ЦЕРКОВНА ГАЗЕТА • UKRAINISCHE KIRCHENZEITUNG

РІК ВИДАННЯ • JAHRGANG 66

ЛЮТИЙ • FEBRUAR 2014 • Nr.3 (2887)

ЦІНА • PREIS • 1,50 EURO

З МАЙДАНУ ДО НЕБА

Першими помирають найкращі. Раніше я думав, що це просто пафосні слова, але останні події в Україні показали, що це дійсно так. Так колись було і з героями Крут... Вони можуть бути простими хлопцями без особливих талантів, але мабуть, в тому і полягає їх талант – піти з цього життя першими, своєю жертвою рятуючи життя багатьох. Сьогодні, у роковини загибелі Героїв Крут, вшануємо разом з ними пам'ять перших Героїв Майдану. Вшануємо усіх, кому не забракло сміливості прийняти на себе перший удар системи, що довго панувала над мільйонами. (Олександр Ярмола, музикант, вокаліст, засновник та лідер Козак-Рок гурту «Гайдамаки».)

Сергія, Михайла, Романа та Юрія убила влада Януковича. Це перші мученики Майдану. Троє з них, це жертви сутичок з міліцією на вулиці Грушевського. Четвертого викрали з лікарні, потім катували в лісі поблизу Києва і, врешті, залишили в одній сорочці на сильному морозі. Це наслідки політики центральної влади, коли міліцію злили в єдине з бандитами.

**СЕРГІЙ:
ВІРМЕНІН,
ЯКИЙ ЛЮБИВ
ШЕВЧЕНКА**

Першою жертвою влади, яка стала на шлях бандитизму, був 21-літній Сергій Нігояна. Його батьки прибули в Україну, втікаючи від кривавої війни між Вірменією та Азербайджаном за приналежність Нагірного Карабаху. Жив поблизу Дніпропетровська.

Активісти, які перебувають

на Євромайдані, відгукуються про Сергія Нігояна з неабиякою теплотою. Вони розповідають, що хлопець долучився до них 8 грудня. З їхніх слів, Сергій завжди був чимось зайнятий: то в охороні стояв або ж, до прикладу, на кухні рубав дрова. Активісти пригадують, як дніпропетровець на фоні барикад декламував вірші Тараса Шевченка. Коли його запитали, навіщо прибув до Києва, відповів без застанови: «Це моє майбутнє. Адже, я живу в цій країні».

На Майдані ночував в наметі.

Сергій загинув рано-вранці 22 січня на вулиці Грушевського, де тривало протистояння між мітингувальниками і силовиками. У нього була рана від вогнепальної зброї, свідки розповіли, що кулі попали в голову та шию. Лікар Олег Мусій, який робив медогляд, ствердив, що у Сергія стріляли з відстані 300–500 метрів. Це, а також характер ран, вказувало, що у нього стріляли зі снайперської гвинтівки.

У церемонії прощання з

Сергієм у його рідному селі Березнуватівка Солонянського району взяло участь понад тисяча людей. Усі витрати, пов'язані з похованням, фінансувала вірменська діаспора. За словами учасників церемонії, батьки Нігояна тяжко пережили загибель єдиного сина: мати не знайшла в собі сил спілкуватися з журналістами, а батько сказав: «Майдан повинен протриматися. Мій син загинув за Україну!».

Продовження на 3 стор. ►

СТРІТЕННЯ – НЕВИПАДКОВА ЗУСТРІЧ, ЩО ЗМІНЮЄ

Пресвята родина йшла до храму, щоб сповнити все за законом Господнім, та з Божого провидіння стали знаряддям Всевишнього для заповнення Божої милості тим, хто очікував Обіцяного знаку з висот. Це спонукає нас задуматися над тим, наскільки важливо виконувати Божу волю, що виявляється у Його заповідях і дороговказах. Все ніби просто – виконуєш Божу волю і навіть не береш до уваги, що цим самим стаєш продовжувачем Божої присутності. З часом та по плодах пізнається важливість тихого виконання приписів Біблії.

Хто виконує Божу волю, для того в цьому світі немає нічого випадкового!

У випадковості є закладений хаос, а у фаталістичній призначеності немає свободи. Біблія вчить нас про те, що у цьому світі є порядок установлений Творцем, але цей порядок може порушуватися людиною. Він відновлюється тут на землі тоді, коли ми повертаємося до гармонії, виконуючи Божу волю.

Виконуючи Божу волю, ми повертаємо втрачений через гріх лад, що був скошений нами чи іншими. Виконуючи Божу волю і кажучи Йому: ТАК, ми повертаємо Божу присутність там, де хтось Богу сказав: Ні.

Ось тому, в цьому світі ми є відповідальними за все добро і зло, адже само воно

Дорогі браття і сестри у Христі, ми сьогодні торжествуємо Стрітєння Господнє, згадуючи прихід до храму Пресвятої родини, в якому звершилась зустріч праведного Симеона та Анни пророкиці із обіцяним Спасителем-Месією.

С-на: Reuters

не виникло, і все, що стається, стається з нашої участі.

Коли стаємо виконавцями Божої волі, тоді ми входимо в план Божий і все тоді набирає свого змісту і послідовної логіки, що веде до щасливого життя. Пресвята родина, Симеон і Анна, всі були виконавцями Божої волі. Вони, ведені Святим Духом, зустрілися разом саме в той день і в той момент. Як по програмі... Як в природі все відносно рухається, так і в долях людей є логічна послідовність. Хто

підпорядковує свою волю Божій, той і входить в Божий план, у якому є гармонія, лад, порядок і добрі наслідки! Ось тому зустріч при храмі – це не була випадковість, а закономірність для Божих людей.

Стрітєння нам пригадає, що наша зустріч із Богом – це також не випадковість! Те, що ми зустріли Бога і пізнали Його в нашому житті – це був план Бога, це сталося з Його провидіння, це була можливість, з якої ми скористались! Слава і Благодарність Йому

за це! Як правило, зустрічаються незнайомі, або ж ті, які розлучились на якийсь час. Саме тому потрібно знати, що у кожного з нас є (або ще має бути) ПЕРША зустріч із Богом, і також можуть бути наступні, це тоді, коли ми з різних причин віддалимося від Нього. Він завжди залишає можливість повернення, як це сталося із грішником Заххем. Після зустрічі зі Спасителем, той на вернувся, змінився і відновив Божу волю на собі, став виконавцем її.

Яка у нас сталась зміна у житті після зустрічі з Спасителем?

Запалені свічки є пригадкою того, що після зустрічі із Богом, наше життя стало світліше і це стало користю також для інших, стали служити іншим, виконуючи Божу волю. Запалена свічка – це пригадка про нашу першу, хоч і може несвідому зустріч із Спасителем в часі нашого Хрищення. Згідно обряду священик запалив і дав нам свічку, кажучи слова: «Прийми оцю горючу свічку і старайся в усьому житті твоєму просвічуватися світлом віри і добрих діл, щоб, коли прийде Господь, ти міг (могла) світло вийти назустріч йому зі всіма святими і ввійти беззаборонно у чертог небесної слави його і царювати з ним у безконечні віки. Амінь».

Невипадково, що у перше свято після Йорданського торжества, освячуються свічки! Адже – це пригадка нам усім про дар спасіння, що був даний нам на просвічення, щоб знищити темряву гріха! При свічці з давен-давен відбувалась молитовна зустріч між Творцем і створінням! Як буде приємно, коли ця свічка буде мати також значення збирати на спільну сімейну молитву! Дай, Боже...

Дай Боже, щоб ми прожили життя, виконуючи Його волю, як свічка, що світить, даруючи себе на благо інших, сповняючи своє покликання! Амінь.

о. Віталій Тарасенко

ХГ

З ФРАНЦИСКОМ ПРО НОВУ ЄВАНГЕЛІЗАЦІЮ

«Радість Євангелія наповнює серце та все життя тих, які зустрічаються з Ісусом. Ті, які дозволяють, щоб Він їх спас, визволяються від гріха, смутку, внутрішньої порожнечі, ізоляції. З Ісусом Христом завжди народжується і відроджується радість. У цьому Напоумленні прагну звернутись до вірних християн, щоб запросити їх до нового етапу євангелізації, позначеного цією радістю та вказати шляхи Церкви на найближчі роки», – цими словами розпочинається Апостольське напоумлення про звіщення Євангелія в сучасному світі «*Evangelii gaudium*» (Радість Євангелія) папи Франциска, яким він завершив Рік Віри в католицькій Церкві.

ХГ

Цей документ є підсумком XIII Загальної Асамблеї Синоду Єпископів, яка була скликана та пройшла під проводом папи Бенедикта XVI і була присвячена новій євангелізації.

Як знаємо, Синод Єпископів є дорадчим органом при Римському Архиєреєві. На основі його пропозицій Вселенський Архиєрей пізніше видає документи, які є зобов'язуючими для Церкви. Оскільки відбулася зміна понтифікату, підсумки Синоду

опрацював вже папа Франциск, який вручив новий документ представникам всіх континентів під час Святої Меси з нагоди закриття Року Віри у неділю, 24 листопада 2013 р. Ми будемо пункт за пунктом знайомитися із цим документом Папського вчення про нову євангелізацію.

Уже на початку Святіший Отець зазначає, «що великою небезпекою сучасного світу, з його різноманітною та гнітючою пропозицією споживання є індивідуалістський

смуток», який зроджується із серця, яке звикло до зручностей та захланності, з «хворобливого шукання» поверхових насолод та замкненого сумління. «Коли внутрішнє життя замикається у власних інтересах, – читаємо у 2 пункті Напоумлення, – у ньому вже немає місця для інших, туди вже не можуть увійти бідні, там не чути Божого голосу, вже більше не втішається солодкою радістю Його любові, не пульсує ентузіазм чинити добро».

Як пише папа Франциск, ця «неминуща і постійна» небезпека загрожує також і вірним, і чимало людей піддаються їй, перетворюючись на образених, незадоволених, знеохочених людей. «І це не є вибір гідного і повноцінного життя, – читаємо далі, – це не є Божим бажанням для нас, це не є життям у Святому Дусі, Який впливає

із серця воскреслого Христа». А тому Святіший Отець закликає «кожного християнина, де і в якій ситуації він би не перебував, вже тепер оновити свою особисту зустріч з Ісусом Христом, або, принаймні, вирішити відкритися на зустріч з Ним, кожного дня невтомно Його шукати».

Подано за «Радіо Ватикан»

З МАЙДАНУ ДО НЕБА ▽

▼ Продовження. Початок на 1 стор.

МИХАЙЛО:
білорусин, який
став українським
націоналістом

25-літній Михайло Жизнеускі також загинув 22 січня. Належав до УНА-УНСО. До України прибув 2005 року з Білорусі, коли йому було 17. Жив поблизу Гомеля. Стверджував, що боявся політичних переслідувань, а Україна в той час дихала свободою на всі легені. На своє нове місце для проживання вибрав Білу Церкву. Як повідомляв 25 січня «Білоруський Партизан», українці зібрали більше 2500 доларів для родини загиблого. Збір коштів тривав і наступними днями.

Михайла було вбито під час атаки «Беркута» на вулиці Грушевського пострілом у серце. За різними даними, у нього стріляли з помпової рушниці або з пістолета Макарова. Коли домовину з тілом Жизнеуського урочистою ходою несли Майданом, люди кричали: «помста!», «убивці!».

Відспівали його в Михайлівському Соборі, а поховали 28 січня на цвинтарі біля селища Знамя Труда під Гомелем. Похорон відбувався в умовах конспірації, пізнім вечором, в темноті, оскільки родина загиблого побоювалася можливих переслідувань з боку режиму Лукашенки.

Роман:
добряк, відкритий,
чуйний

В суботу, 25 січня, страшна звістка облетіла Україну: в одній із київських лікарень помер 45-річний Роман Сенік, який був тяжко поранений негідником від влади 22 січня на вулиці Грушевського. Разом з родиною покійного заголосила вся Яворівщина, бо Роман народився в селі Наконечному ІІ.

Незважаючи на дві операції та всі зусилля медиків, врятувати людину не вдалося. Романові снайпер прострелив легеню: він переніс декілька операцій, навіть довелося ампутувати руку. Він втратив дуже багато крові, перебував у комі. Для порятунку цього сміливого галичанина здали кров понад 350 небайдужих людей.

«Навіть не можу нічого поганого згадати про нього: добряк, відкритий, чуйний. Останні 15 років він жив у місті Турка, працював оператором на АЗС. Він був простим сільським мужиком, багато працював і мало вимагав для себе, але помер як герой», розповів однокурсник Р. Сеніка, Роман Накінців.

Вчителька місцевої школи Лідія Блиск також з теплотою згадує про загиблого: «Ми навіть не знали, що він поїхав до Києва на революцію. А коли стало відомо, що загинула людина з нашого села, кров застигла в жилах. Ми навіть не мо-

гли собі такого уявити!».

За словами сестри Загиблого Лесі Лисак, брат політикою майже не цікавився. За весь час тільки тричі їздив з друзями на київський Євромайдан.

«Герої не вмирають», під такі вигуки його провели в останню путь. Віддати йому останню шану прийшли кілька тисяч людей, службу правили 20 священників різних конфесій.

ЮРКО:
сейсмолог, який
любив гори

Юрія Вербицького разом з Ігорем Луценком викрали з однієї з київських лікарень. До будинку увірвався десяток «спортсменів» і на очах лікаря захопили обох чоловіків. Що було з ними далі, розповів згодом Ігор Луценко, оскільки тільки йому чудом вдалося вижити. Ігор писав це зразу після того, як стало ясно, що він буде жити, хоч вже не мав надії...

Друзі, вашими молитвами у мене сьогодні день народження. Дуже всім дякую за турботу, я зворушений милосердністю всесвіту! За останню добу я мінімум три рази прощався з життям, але зараз у мене все ок.

Наразі я виповз з лісу, куди мене завезли і кинули мої викрадачі, і знаходжусь у доброму гуморі, без мобілки і у посередньому фізичному стані. Нічого серйозного, просто майже 15-годинне спілкування з викрадачами було часом дуже важким морально і фізично. Мушу відзначити високий професіоналізм викрадачів, це дійсно фахівці.

Події були такі. Між першою і другою ночі вчора до мене звернувся лікарі з проханням машиною доставити до офтальмологічного відділення такого собі пана Юрія, у нього була травма ока. Я дождався Юрія, і ми поїхали у лікарню. Як тільки зайшли у приміщення і лікар почала оглядати Юрія, підійшли двоє міцних молодиків, заглянули у кабінет і зразу вийшли. Я зрозумів, що вони за Юрієм і викликав друзів. Але я розраховував, що вони будуть нападати на нас без свідків, на вулиці. Вони ж приблизно вдесятьох зайшли і витягнули нас в мінібус на очах у тітоньки-лікаря.

Нас повезли у нічний ліс десь під Києвом і я подумав що все, капець! Пробули ми там достатньо довго, але капець не наступив. Хоча звісно, хорошого було мало. Потім нас повезли кілометрів за 20–30 і кинули у щось на кшталт металевого гаражу, мене з Юрієм розвели по різним відсікам. Після того я його не бачив. В гаражі ми провели досить багато часу, годин 10–11. Спілкувалися. Я помітив – це були не просто найняті люди, вони щиро ідейні у своїй масі. Хоча спілкування було непростим, мені здається, багато хто зрозумів децю про Майдан, і про мою особисту позицію.

Потім мене повезли у машині, їхали майже годину, і тут у мене знову почалися думки про капець, бо місцина глуха. Мене у кульку на голову поставили лобом до сосни на коліна і сказали молитися. Я не відмовився. Поки я читав молитву, мої супроводжувачі щезли. Навіть не було чути, коли.

Я поглянув на світ, ніби вперше. Сліпа хуртовинна ніч була найяскравішим видовищем, мабуть, за все життя. Далі я майже повз по засніженій дорозі, співаючи пісні. Почав з «Любо братці, любо». По дорозі майже втрачав свідомість, але дійшов.

Ще раз, друзі – подароване вами життя – прекрасне! Є певні побутові незручності, але вони поступово пройдуть, нічого критичного. Фоточок поки не буде, бо мобілка йок.

І звісно, ми не зупиняємося.

Юрій Вербицький, якого жорстоко покалічили в іншому місці цього ж лісу, не мав стільки щастя... Його тіло – з пластиковим, перев'язаним скочем мішком на голові – 29 січня знайшли лісники. Ввечері вони там працювали, нікого не було, вранці повернулися, викликали дільничного. У чоловіка були зв'язані руки, побите обличчя, лежав без верхнього одягу. В ньому ще тлілося життя. Чуть-чуть... Помер від переохолодження, тобто просто замерз.

24 січня з греко-католицького храму Пресвятої Богородиці, що на мікрорайоні Сихів у Львові, винесли труну з тілом загиблого кандидата фізико-математичних наук, активіста Майдану Юрія Вербицького. Люди у руках тримали синьо-жовті прапорці, руки пов'язані синьо-жовтими стрічками. Подвір'я храму переповнене, серед людей багато матерів із немовлятами у колясках.

«Незважаючи на той мороз, я привів сюди свого трирічного онука, – казав львів'янин Роман Скіра. – Хоч він ще маленький, але повинен знати, що зараз твориться нова сторінка історії України. Його пам'ять має закарбувати, як ми прощаємося з героєм України.»

«Сьогодні ми прощаємося із Людиною, яку закатували професійно навчені вбивці. Це схоже на вбивство Авеля Каїном. У них рано чи пізно прокинеться сумління, вони захочуть його заглушити алкоголем, наркотиками та іншими психотропними речовинами, та їм це не допоможе», – говорив митрополит Львівський Ігор.

Для «ХГ» підготував Роман Амбріс. Було використано повідомлення: порталу «20 хвилин», «Радіо Свобода», ZIK, GALNET, Gazeta.ua

Ми щиро співчуваємо Родинам убитих, закатованих Героїв! Ми віримо, що вони вже перебувають серед ангелів. Хай Бог благословить Батькам, які виростили таких дітей. Єднаймося в молитві за перемогу українського народу. Редакція.

КОРОТКО

ЖЕРТВАМИ РЕПРЕСІЙ СТАЛИ 1739 ЛЮДЕЙ

«За неповні три місяці мирного протесту жертвами урядових репресій стали 1739 людей, причому 4 з них загинули, а 35 досі вважаються безвісти зниклими», – заявив активіст Громадського Сектору Євромайдану Володимир В'ятрович. «Крім того, ми є свідками того, як в центрі столиці викрадають людей, викрадають їх посеред вулиць і піддають страшним тортурам», – додав він. Активісти заявляють, що такі порушення прав людини в Україні небачені за останні 20 років. (Українська Правда)

К

ВАЖЛИВА ДЕКЛАРАЦІЯ У МЮНХЕНІ

«Євросоюз має пообіцяти Україні перспективу вступу до ЄС». Таку думку висловив єврокомісар з питань розширення і політики сусідства Штефан Фюле на полях Мюнхенської щорічної конференції з безпеки. Дотепер Євросоюз всіляко уникав згадки про можливе членство України в ЄС навіть у далекому майбутньому. «Ми не зможемо допомогти цим країнам (постсовєтським державам – Ред.) без використання потужного інструменту – розширення. Не можна просто запропонувати їм Угоду про Асоціацію з ЄС і сказати при цьому, що вона ніколи не дасть їм змоги стати членом Євросоюзу. ЄС має бути більш рішучим», – зазначив Фюле. (Ліга.net)

К

УКРАЇНЦІ І РОСІЯНИ ВІДДАЛЯЮТЬСЯ ВІД СЕБЕ

«На наших очах в Україні розгортаються драматичні події, наслідки яких поки незрозумілі, однак, без огляду на те – вижене Майдан Януковича чи Янукович задавить Майдан – зрозуміло, що українці будуть ставитися до Росії гірше, наші держави віддаляються від себе. Адже, ні українська влада, ні український нарід не простять Росії її втручання (чи спроби втручання) в своє життя» – написав у Твіттері відомий російський письменник Баріс Акунін. (А. Ф.)

К

ПУТІН ЗВИНУВАТИВ СВЯЩЕНИКІВ В ЕКСТРЕМІЗМІ

Як повідомила російська служба ВВС, виступаючи на саміті «Росія-ЄС», кремлівський очільник звинуватив священників з Західної України у розпалюванні екстремізму. За його словами, «священники закликають людей йти на Київ і громити уряд України, аргументуючи це тим, щоб українцями не правили негри, москалі й жида». (Католицький Оглядач).

К

НОВИЙ ГЛАВА ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В БІЛОРУСІ

Синод Російської Православної Церкви (РПЦ) призначив нового очільника Білоруської Православної Церкви (БПЦ), яка структурно входить до складу РПЦ. Ним став рязанський єпископ Павел Пономарьов. Він ніколи не жив у Білорусі, не володіє білоруською мовою, зате відомий своїм скандальним висловлюванням про наявність у Росії великої кількості зброї масового знищення. Зокрема, у грудні 2011 року митрополит Павел висловлював своє обурення підтримкою Заходом «кольорових революцій». «Хотів би попередити, що Росія вам не Грузія, не Україна, не Єгипет чи Лівія. В Росії є величезна кількість засобів масового знищення. У нас є і атомна, і бактеріологічна зброя. І, на відміну від американців, для більшості росіян життя ламаної копійки не варте. Будуть нас допикати, заганяти у глухий кут, нам нічого не залишиться, як відкрити щось на кшталт «чорнобильського краника». І в цьому випадку постраждають всі – і американці, і багаті європейці», – сказав Митрополит. (Радіо Свобода)

ЄПИСКОПИ УГКЦ ВИСЛОВИЛИ СОЛІДАРНІСТЬ З РОДИНАМИ ПЕРЕСЛІДУВАНИХ

Греко-католицькі єпископи України у своєму Зверненні з приводу суспільно-політичної ситуації в державі висловили свої глибокі співчуття сім'ям загиблих, солідарність з родинами переслідуваних, стали на боці побитих, пригноблених, утиснених і зневажених.

У Зверненні наголошується, що Церква засуджує будь-яке кровопролиття та будь-які форми насильства, але підтримує право громадян на мирний протест. «Ми з усією рішучістю закликаємо всі сторони протистояння: «Зупиніть кровопролиття!»

«Ми висловлюємо свої глибокі співчуття сім'ям загиблих, запевняючи їх у нашій молитовній близькості, солідаризуємося з родинами переслідуваних, стаємо на боці побитих, пригноблених, утиснених і зневажених. Наш голос нині єднається з голосом мільйонів громадян України, які взивають до неба про правду і справедливість словами Священного Писання: «Розлийте, небеса, згори рососою правду, і нехай хмари дощем її виллюють! Нехай відчиниться

земля і дасть спасіння, і нехай виростить разом справедливість!»

Архиереї підкреслюють, що «справедливість не наступить доти, доки не буде зцілена остання рана на тілі постраждалих, доки не будуть віднайдені всі пропалі безвісти, доки в суспільстві не буде усунено загрози фундаментальним правам і свободам людини та народу в цілому й відновлено довіри до влади, без чого неможливо будувати сучасної правової держави». Зважаючи на сьогоднішні обставини в Україні, єпископи закликають усіх душпастирів, вірних та людей доброї волі до молитви й посту.

У документі також надаються практичні вказівки душпастирям щодо організації щоденної молит-

ви в храмах:

- доручаємо продовжувати у храмах, монастирях та семінаріях безперервну цілодобову молитву, відповідно до порядку, визначеного отцями-парохами та настоятелями;
- закликаємо усіх наших вірних та людей доброї волі, кожного дня о 21.00 єднатися у спільній молитві за Україну;
- заохочуємо вірних також до приватних молитов за Україну;

Архиереї доручили після кожної Божественної Літургії промовляти Молитву митрополита Андрея (Шептицького) за кращу долю українського народу.

Департамент Інформації УГКЦ

МОЛИТВА МИТРОПОЛИТА АНДРЕЯ ШЕПТИЦЬКОГО ЗА КРАЩУ ДОЛЮ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ

Всемогутній, безсмертний Боже, Отче Господа нашого Ісуса Христа! Ти страшний у Твоєму гніві, але безконечно добрий у Твоєму милосерді! Ти зсилаєш на наш грішний людський рід тяжкі допущення і тяжкі терпіння.

Ти й на наш нарід зіслав такі терпіння, що їх не знали наші батьки. Ми мусимо гірко трудитися, щоб здобути собі насущний хліб. Віримо і надіємося, що тяжкі ті допущення зіслав Ти на людський рід як досвід, а не як кару.

Грішних твоїх синів Ти не відтрчуєш, не відвертаєш твого пресвятого обличчя від їх долі, бо не хочеш смерті грішника, а його навернення та спасення.

Тому надіємося, що всі терпіння, що їх доводиться нам у житті зносити з милосердної Твоєї волі, допущені для нашого добра. Ми віримо й надіємося, що покайням, щирою молитвою і щирим прийманням Найсвятіших Таїнств зможемо за-

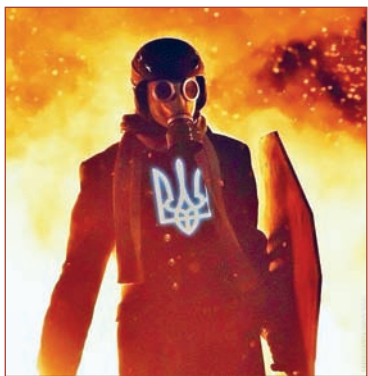
служити собі на те, що скоротиш час досвіду і терпіння, що милосердним оком споглянеш на твоїх дітей, що даси їм витривати з благодаттю у злиднях теперішнього життя і всемогутньою Твоєю волею положиш край нашим терпінням.

Дорогоцінною кров'ю твого Сина бажаємо надолужити Тобі за всі гріхи наших батьків і братів. Через руки наших священників жертвуємо Тобі безкровну жертву пресвятої Євхаристії, що є повторенням і відновленням хресної жертви Твого Сина і Бога, Спасителя нашого Ісуса Христа.

Прийми цю жертву надолуження за всі гріхи людей, прийми наші благальні прохання про милосердя і твою святу благодать.

Умилосердися над усіма тими, що терплять. Даруй їм ласку терпеливо зносити гірку долю і через терпеливість заслужити на пільгу в терпіннях і перемогу в цьому смертному житті та на блаженство вічності. Амінь.

ХГ

УКРАЇНА ЗАСЛУГОВУЄ НА КРАЩЕ

Боюся, що 2013 рік не був найкращим роком для України. Я сподівався на інше. Я сподівався, що Україна увійде у 2014 рік сильною і цілісною державою з ефективною програмою економічних реформ за підтримки МВФ і з підписаною угодою про асоціацію з Європейським Союзом. Це те, що мені казали президент і прем'єр-міністр України. Це те, що казали українсько-народові. І це, поза сумнівами, те, що було б найкращим для країни.

Натомість, перемовини з МВФ були заморожені, підписання угоди з ЄС було відкладено на невизначений час, підписано непрозорі контракти з Росією. Ті, хто намагалися знайти пояснення – розгубилися, а ті, хто першими висловили свій протест на Майдані – були побиті міліцією.

Як і люди, які щодня стоять в Києві на холоді, я переконаний, що Україна заслуговує на краще.

Україна – країна з великими перспективами, від Львову на заході до Луганську на сході. І причин, чому країні весь час не вдається повністю реалізувати свій потенціал, не існує. Істина, проте, в тому, що вийти з теперішньої кризи

непросто. Необачні рішення тільки погіршили ситуацію, а роки невмілого керування привели країну до межі економічного колапсу.

Необхідність змін, можливо, ліпше за все показує положення України у рейтингу «Індекс сприйняття корупції», що його склала Трансперенсі Інтернешнл: Україна посідає 144 місце у списку зі 177 країн.

Якщо Україна не готова з власної волі прийняти більш-менш постійну залежність від доброї волі Москви, єдиним виходом стане програма комплексних економічних реформ, які за ідеальних умов здійснюватимуться за під-

тримки МВФ. Виконання такої програми буде болісним у короткотерміновій перспективі. Проте, після її виконання Україна зможе створити міцну базу і на ній збудувати краще майбутнє. Це те, на що заслуговує ця країна, те, що має робити президент, і те, що має підтримувати політична опозиція. Якщо на те буде воля українського народу, до такої програми реформ могла б увійти й перспектива оновленого і більш щирого європейського вибору.

Хочу зазначити ще раз: йдеться про вільний вибір. Хоч російська пропаганда

стверджує зворотне, ЄС не нав'язує свою політику сусідам. Угода – це пропозиція. І ця пропозиція достатньо приваблива для тих, хто нею цікавиться. Будь-який серйозний аналіз показує, що Україна виграє у разі підписання і виконання угоди з ЄС, отримуючи високе економічне зростання та підвищення заробітної платні. А ті, хто не вірить економічним прогнозам, можуть подивитися на те, що європейська інтеграція значила для Польщі і інших сусідів України, які усім серцем прийняли європейську інтеграцію.

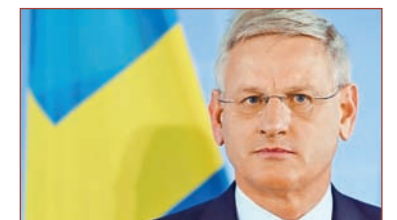
Тому я покладаю свої сподівання на те, що 2014 буде більш вдалим роком

для України, роком, коли країна зможе повернути довіру і віднайти свій шлях вперед. Можливості безмежні. Цілеспрямованість протестувальників на Майдані є достатнім доказом готовності країни до руху, якщо знайдеться той, хто готовий очолити цей рух.

Люди, які здатні тиждень за тижнем протестувати за мінусової температури, готові перенести болісні, проте необхідні економічні реформи. Народ, який зібрався на найбільшу проєвропейську демонстрацію усіх часів, гідний того, щоб одного дня його країна повністю долучилася до європейського співробітництва.

Україна – європейська країна, і вона належить до європейської родини народів.

Карл Більдт, міністр закордонних справ Швеції, подано за «УП»

Одними із ключових, авторитетних і непере-січних діячів Греко-Католицької Церкви ХХ ст. є брати Шептицькі, – митрополит Андрей та отець Климентій, – діяльність і духовна спадщина яких дозволила греко-католикам встояти лихоліття періоду державної інституційної ліквідації Церкви в СРСР та продовжити подальше існування аж до легалізації. Про митрополита Андрея Шептицького написано вже достатньо багато, однак про його брата, о. Климентія, попри визнання його Праведником Світу та блаженним мучеником, все ще бракує досліджень.

Отець Климентій Шептицький (1869–1951) до осені 1945 р. проживав при архікафедральному соборі св. Юра у Львові, звідки радянська влада змусила його виїхати до Унівської Лаври. 5 червня 1947 р. його заарештували в Уневі, слідство велося в Києві. Засуджений на 25 років виправно-трудова таборів, помер 1 травня 1951 р. у Володимирській Тюрмі. 27 червня 2001 р. беатифікований папою Іваном-Павлом II.

ПОЇЗДКА ДО МОСКВИ У ГРУДНІ 1944 Р.

До визначеного ще митрополитом Андреем складу офіційної делегації УГКЦ до Москви – о. д-р Гавриїл Костельник, о. Іван Котів та ерм. Герман Будзінський, – архімандрита Климентія призначили у листопаді, вже після смерті Митрополита. Хоча він і приєднався останнім, проте очолив делегацію. Будучи поважного віку (75 років!), маючи певні проблеми зі здоров'ям, о. Климентій зважився на цю непросту поїздку, яка відбувалася все ще в умовах воєнного часу, маючи на меті здійснити принаймні 3 речі:

1) передати в Москві Й. Сталіну особистого листа митрополита Андрея;

2) якомога краще представити у Києві та Москві особливості та потреби УГКЦ, відстояти її законні права перед державою на основі Конкордату з Польщею 1925 р. (пригадаймо, що о. Климентій мав юридичну освіту і був

успішним адвокатом); 3) з'ясувати реалії радянської релігійної політики і чи справді вона змінилася, а для цього – особисто зустрітися з духівником американського посольства у Москві асумпціоністом о. Леопольдом Марі Брауном, який вже понад 8 років перебував в Радянському Союзі і як ніхто інший відчув на собі релігійну політику влади стосовно католиків. Вони двічі зустрічалися з о. Брауном в готельному номері, де проживав Архімандрит разом з ієромонахом Германом Будзінським. Отець Котів домовився про те, що при необхідності вони будуть надсилати інформацію про становище УГКЦ в Галичині о. Брауну, а він вже зможе передати її до Ватикану.

СТАРАННЯ ДЛЯ ЗБЕРЕЖЕННЯ УГКЦ

Органи держбезпеки вважали арх. Климентія одним із провідних лідерів греко-католицької опозиції до патроніваного ними возз'єднання УГКЦ з РПЦ. Саме до нього зверталися за порадою священники, які приїжджали влітку – восени 1945 р. до Львова до собору св. Юрія. Згодом слідчий висунув звинувачення о. Климентію в керівництві Церквою, на що той відповів: «Я не заперечую, священники дійсно зверталися до мене з питаннями, однак канонічних прав керувати Церквою я не мав і керівником не був».

Блаженний арх. Климентій неодноразово

НАПЕРЕДОДНІ ЗАБОРОНИ УГКЦ

здійснював різні заходи щодо збереження УГКЦ, які проявлялися, зокрема, в двох сферах: публічно-правовій (офіційні акції протесту – лист до В. Молотова) та еклезіальній (старання про висвячення новоієреїв та спроби надіслання інформації про дійсне становище Греко-Католицької Церкви до Ватикану).

АКЦІЇ ПРОТЕСТУ ПРОТИ ДІЯЛЬНОСТІ ІНІЦІАТИВНОЇ ГРУПИ

30 червня нарком держбезпеки УРСР С. Савченко повідомляв наркому держбезпеки СРСР В. Меркулову та секретарю ЦК КП(б)У М. Хрущову про обговорення священниками, які проживали при кафедральному соборі св. Юрія, текстів звернення Ініціативної Групи та православного Львівського еп. Макарія (Оксюка). При обговоренні були присутні арх. Шептицький, оо. І. Котів, В. Грицай, Й. Кладочний, М. Галянт, О. Гадзевич та інші. Савченко дослівно зафіксував іронічний коментар арх. Климентія: «Костельнику слід було починати звернення так: милістю НКДБ, з благословення пана Даниленка, ми, відступники від віри – Гавриїл Костельник і т. д. ...».

Згідно ж свідчень о. Й. Кладочного, о. Г. Костельник особисто приходив до арх. Шептицького і пропонував йому приєднатися до Ініціативної Групи. Однак о. Шептицький не лише не погодився, але навпаки, сам почав умовляти Г. Костельника повернутися до греко-католицької віри і не проводити роботи з переходу в православ'я.

ЛИСТ ДО В. МОЛОТОВА

Греко-католицьке духовенство м. Львова, яке не визнавало діяльності Ініціативної Групи, незаконної з канонічної точки зору, незважаючи на арешти, все ж намагалося віднайти справедливість у Москві. Влітку 1945 р. було написано офіційного листа на ім'я заступника голови Раднаркому

СРСР В. Молотова з проханням-вимогою звільнити заарештованих єпископів, припинити переслідування УГКЦ і примусове «навернення в православ'я», а також дозволити вибрати тимчасового адміністратора Церкви. Свої підписи під листом поставив 61 священник, а першим стояв підпис саме архімандрита студитів о. Климентія.

Поштовхом для написання цього листа стала публікація 6 липня 1945 р. в обласних газетах Львова, Тернополя і Станиславова двох документів: «Звернення ініціативної групи з возз'єднання Греко-Католицької Церкви з Православною Церквою до Ради Народних Комісарів УРСР» та урядової відповіді на нього. Текст листа-протесту проти діяльності Ініціативної Групи, згідно протоколів допиту о. Івана Котіва, уклали оо. д-ри Володимир Фіголь і Йосиф Кладочний.

Голова Ініціативної Групи о. Г. Костельник, характеризує 28 липня 1945 р. ситуацію, вказував новоприбулому з Києва капітану МДБ І. Богданову-Іванову, який мав забезпечити на місці успішність «возз'єднання процесу», на цю групу незгідних львівських священників: «Такі політики, як Шептицький, Галянт та інші, намагалися відновити Церкву, незважаючи на мої заперечення, написали лист Молотову з проханням звільнити єпископа. З того, як я їм і казав, нічого не вийшло і закінчилося тим, що Галянт і ще 2 священники Юра були 27 липня заарештовані».

СПРОБИ НАДІСЛАННЯ ІНФОРМАЦІЇ ДО ВАТИКАНУ

У 1944–1947 рр. о. Климентій Шептицький здійснив декілька спроб налагодити контакт із Ватиканом принаймні в односторонньому порядку – з України. Ще у серпні 1944 р. благословляючи на дорогу Курта Левіна, врятованого під час II світової війни

сина Львівського равина Єзекиїла, він попросив юнака передати при нагоді інформацію про становище УГКЦ та ситуацію у Львові кардиналу Еудженіо Тиссерану. Курт Левін виконав свою місію після прибуття до Риму в жовтні 1945 р.

Невдовзі, восени 1945 р., нібито від о. Марка Стека та Курта Левіна із дорученням до собору св. Юра прийшов чоловік, який представився поручником польської армії Моргулісом, працівником в репатріаційній комісії. Архімандрит Климентій Шептицький і о. Й. Кладочний зустрілися з ним і поручник отримав від них 1 тис. франків і листи для о. Стека. Вдруге Моргуліс приїхав до Львова у грудні 1945 р. Оскільки архімандрит Климентій тоді був в Уневі, то з ним зустрічався лише о. Й. Кладочний, який і запрошував його щодня на обіди до митрополичих палат, куди «поручник» приходив у світському одязі. Під час цього другого візиту було домовлено, що Моргуліс дістане фіктивні документи поляків, які уможливають виїзд о. Й. Кладочного і о. І. Котіва до Польщі, а вже звідти – до Риму. Для архімандрита Шептицького Моргуліс обіцяв дістати спеціальну вимогу польського уряду про виїзд за кордон. Проте більше його вже не бачили.

Крім того, о. д-р Й. Кладочний збирався особисто повторити нелегальну поїздку на Захід до Риму з періоду осені 1939 р. Саме о. Й. Кладочному довірив о. Климентій свої написані у серпні 1946 та квітні-травні 1947 р. 5 листів. Проте всі вони, а також переданий

зі Станиславова 7-сторінковий звіт ігумена Романа Бахталовського ЧНІ, потрапили не до адресатів, а до МДБ, бо о. д-р Й. Кладочного заарештували 17 травня 1947 р. і вилучили все, що він мав при собі.

Офіційною підставою для арешту арх. Климентія радянськими органами держбезпеки стало звинувачення стосовно наступних положень КК УРСР: (1) він був впливовою особою в українському національному русі, (2) з його дозволу при Унівському Монастирі діяла лічниця, в якій монахи лікували поранених повстанців, та (3) останнім часом він посилював місіонерську працю з поширення католицизму в навколишніх селах.

Підсумовуючи, можемо ствердити, що поїздка до Москви в грудні 1944 р. та особисті розмови там були до певної міри ключовими для мотивування і розуміння діяльності о. К. Шептицького у 1945–1947 рр. Результати поїздки дали йому підставу сподіватися на майбутнє для Греко-Католицької Церкви в радянській державі, але також до певної міри втягнули його у політику. Після арешту греко-католицьких ієрархів у Львові та Станиславові, а згодом і в Перемишлі, арх. Климентій намагався зробити все від нього можливе для того, щоб врятувати УГКЦ від повної інституційної ліквідації і забезпечити, хоча й одностороннє, інформування Ватикану про релігійну ситуацію.

Світлана Гуркіна, Львів, фрагмент наукової роботи «Архімандрит Климентій Шептицький: маловивчені сторінки життя 1944–1947 рр.» (А. Ф.)

[Українці в Німеччині]

ДЕСЯТИРІЧЧЯ ПАРОХІЇ УГКЦ В ДРЕЗДЕНІ

Під кінець минулого року парохія Святого Архистратига Михаїла, що у Дрездені, обходила десятирічний ювілей свого заснування. 19-го жовтня 2003 року о. Я. Москалик відслужив першу Святу Літургію Івана Золотоустого на українській мові в столиці Саксонії, що й стало початком української греко-католицької громади. З 1-го березня 2004 року і по сьогоднішній день адміністратором парохії є веселіший о. Б. Лука.

Святкування ювілею розпочалося 29 листопада 2013. На запрошення отця-адміністратора габлітант з Орієнтального Колегіуму в Айхштетті о. А. Михалейко прочитав лекцію про історію Української Греко-Католицької Церкви німецькою мовою. Слухачами були: численне римо-католицьке духовенство, сс. бенедиктинки і Св. Єлизавети, віруючі та просто зацікавлені особи. Після півторагодинної доповіді, яка викликала живий інтерес у присутніх, всі бажаючі могли поставити запитання знавцеві історії нашої Церкви.

Наступним урочистим заходом була Велика Вечіря з Литією до празника Святого Архистратига Михаїла в каплиці монастиря сс. Св.

Єлизавети, де українська громада відправляє щонедільні Літургії. В суботу, 30.11.2013, вечірню відправу очолив Преосвященніший Владика Кир Степан Меньок, Апостольський Екзарх Донецько-Харківський у співслужінні з Апостольським Екзархом для українців-католиків в Німеччині і країнах Скандинавії Кир Петром Криком. Хором священників провадив о. Василь Рудейко. Після відправи Кир Степан звернувся зі словами настанови до всіх присутніх, уділив Архиерейське Благословення і здійснив мирування клиру та вірних.

Урочиста Свята Літургія з нагоди празника відбулася в неділю 1-го грудня у римо-католицькому кафедральному соборі Святої Трійці

Дрезденсько-Майнсенської Спархії. Її очолив Преосвященніший Степан Меньок у співслужінні з правлячим Архиєреєм Кир Петром Криком. Також за Літургією молився співзасновник української парафії Святого Архистратига Михаїла у Дрездені, нині єпископ-емерит, Кир Йоахім Райнелът. Владикам співслужили отець адміністратор Б. Лука, численні священники і диякони, співав парохіяльний хор, який провадить п. І. Мальзам. Понад двісті вірних з Дрездена,

Ляйпціга, Ерфурта, Галле та інших міст Східної Німеччини молилися в цей день і склали Богові подяку за отримані дари і ласки.

У проповіді Кир Меньок зробив короткий аналіз ситуації в українських громадах за кордоном. Окреслив останні події, які відбувалися на Євромайданах в Україні. Він зазначив, що насправді вільною є лише та людина, котра звільнилася від гріха. Не державне керівництво,

не політичні переконання чи погляди роблять нас рабами, а гріх. Той, хто шукає миру з ближнім, живе в гармонії з Богом і не чинить зла, є вільним, зазначив Владика.

Урочистий вечір з нагоди празника відбувся відразу після Служби Божої в домі римо-католицької дієцезії. Зі словами до вірних звернулися зокрема Владика Петро, Степан, Райнелът. Вони бажали дрезденській українській громаді подальшого розвитку і успіхів у справі гуртування українців. Після цього були виступи й художні номери у виконанні наших найменших парохіян, художніх колективів громад з Ляйпціга і Ерфурта. Неофіційною частиною святкувань став традиційний український фуршет. На завершення свята Владика уділили своє Архиерейське Благословення для всіх, хто на Східно-Німецьких Землях працює і молиться у Господньому Винограднику.

Для «ХГ», Роман Гуменюк, піддиякон

Задля короткотривалого понтифікату, який тривав лише 33 дні, наступник Папи Павла VI, Святіший Отець Іван Павло I, не здійснив жодної Апостольської подорожі, натомість вже його наступник блаженний Іван Павло II здійснив 104 такі візити, відвідавши Святу Землю у Ювілейному 2000 році. Пригадаємо, що наступного, 2001 року, він відвідав та-

кож і Україну. Вислужений Папа Бенедикт XVI побував на земній батьківщині Ісуса у травні 2009 року, а загалом, здійснив 24 Апостольські подорожі. Передбачається, що Святіший Отець Франциск одну з найближчих Апостольських подорожей також присвятить Святій Землі.

А повертаючись до першої Апостольської подорожі сучасної епохи, тобто,

50 РІЧНИЦЯ ПАЛОМНИЦТВА ПАПИ ПАВЛА VI ДО СВЯТОЇ ЗЕМЛІ

П'ятдесят років тому, 4 січня 1964 р., Слуга Божий Папа Павло VI вирушив у паломництво до Святої Землі. Цією подією відкрито нову сторінку в історії сучасного папства. Насамперед, вперше Наступник святого Петра прибув до землі Ісуса, новітній Петро повернувся до місця народження Церкви. Зазначимо, що цей Папа здійснив, загалом, 9 Апостольських подорожей, відвідавши всі континенти світу.

до здійсненої 50 років тому прощі Папи Павла VI до Святої Землі, пропонуємо вашій увазі свідчення єпископа Вільяма Шомалі, Єпископа-помічника Єрусалимського латинського патріархату, який під час згадуваних подій був семінаристом. З ним спілкувався журналіст італійської редакції новин Радіо Ватикану Алессандро Джізотті.

«Пригадую, – поділився єпископ, – що це був дуже холодний ранок, коли папа Павло VI прибув до Вифлеему,

щоб відслужити Святу Месу в печері Господнього Різдва. Я був семінаристом і мав 14 років. Ми понад півтора години очікували його приїзду на площі Різдва. Нас переповнювали очікування, ми бажали побачити Наступника святого Петра, який прибував вперше після самого святого Петра. Перед тим сюди не приїжджав жоден Папа! Отож, для нас це була насправді надзвичайна подія».

Варто зазначити, що саме під час цієї прощі відбулися

історичні обійми Єпископа Риму Павла VI та Константинопольського патріарха Атенасора. Коментуючи цей факт, єпископ Вільям зазначив, що екуменічний вимір був дуже цінним у цьому паломництві, зокрема, зустріч з Патріархом та спільне проказування молитви «Отче наш» на Оливній Горі. «Думаю, – додав він, – що саме це, з екуменічної точки зору, вчинило це паломництво дуже особливим».

Подано за «Радіо Ватикан»

А ТОЙ ТРЕТІЙ ПРАЗНИК – СВЯТЕ ВОДОХРЕЩА

[Українці у Швеції]

«Тікай кутя із покуття», – кажуть в народі на останнє свято новорічно-різдвяного циклу. Так швидко минають свята... Кожне Різдво дарує нам нову надію, і кожне Різдво чекаємо з сумом і радістю.

Українці м. Стокгольму прийшли на Богослужіння, на Святе Водохреще. Діти з осередку «Молоде козацтво» привітали парафіян дитячим Вертепом. Та думки україн-

ців були там на далекому Майдані! З сумом парафіяни ділилися враженнями про події в Києві. Українці Швеції вболівають за долю України, за народ, який на Майдані

виборює своє майбутнє. Отець Мирослав закликав в молитві просити у Всевишнього Бога миру та злагоди в Україні.

Для «ХГ» Наталя Войтюк

Український журналіст Віталій Портніков був змушений виїхати з України після погроз та тиску, який чинила на нього влада. Портніков не тільки писав, але й приймав активну участь в подіях на Майдані.

ПОРТНІКОВ: ПІСЛЯ УКРАЇНИ НАСТУПНОЮ БУДЕ БІЛОРУСЬ, ПОТІМ РОСІЯ

► Наскільки все серйозно в Україні? Влада перейшла до відверто бандитських методів, як в Білорусі?

Віталій Портніков: Очевидно. Коли я від'їжджав з Києва, ще не знав про долю Ігора Луценка, члена ради Всеукраїнського об'єднання «Майдан», який, на щастя, зміг вижити після тортур та психологічно-

го тиску. Юрій Вербицький, викрадений разом з Ігорем, був убитий в лісі. А яка кількість активістів тепер зникає, сидять у в'язницях, скільки знаходять в лісах під Києвом та в інших містах?

► Що ж з вами відбувалося тиждень після приїзду до Варшави?

В. Портніков: Я помітив, що в Польщі взагалі погано розумі-

ють, що відбувається в Україні. Є дуже велике зацікавлення, та нема розуміння, що за ці місяці трапилось з українським народом. Можливо, через це нерозуміння український народ не має тої міжнародної підтримки, на яку він заслуговує. На жаль, в Польщі Україну бачать такою, якою вона була три-чотири місяці тому, коли суспільство розраховувало на вождя, месію і ще не було готовим взяти на себе відповідальність за майбутнє країни. І не розуміють, що робити з новою Україною.

► Багато питань, напевно, також викликає партія «Свобода»?

В. Портніков: Так, це правда. Питання про цю партію мені ставлять найчастіше, тому що я єврей, а стою разом з Олегом Тягнибоком на трибуні. Я роблю це з великим задоволенням, тому що Олег хоче, щоб Україна була частиною Європейського Союзу.

► Наскільки ймовірна громадянська війна і розкол України?

В. Портніков: Громадянської війни не буде, тому що у нас немає двох груп населення, які будуть боротися зі зброєю в руках. Для громадянської війни необхідно, щоб люди на Сході були готові вмирати за Партію Регіонів та її лідера. Я таких людей не знаю. Визнаю, що у Віктора Януковича є прихильники на Сході. Проте це радше політично пасивне населення.

► Сьогодні тільки лівий не говорить про «лукашенізацію» України та Росії. Але це сталося, між іншим, через бездіяльність Заходу стосовно диктатури Лукашенка, який править вже 20 років шляхом репресій та силового утримання влади.

В. Портніков: Білорусь не дуже велика країна, і лукашенківський режим зміг утриматися при владі не тільки через невтручання Заходу, але й через фінансову допомогу Росії. Що ж стосується України, вважалося, що жодних грошей Росії не вистачить для того,

щоб втримувати стабільність в цій країні. Хоча в принципі, в цих режимів залишилось не так багато часу. Ще в 1991 році я вивів для себе дуже просту формулу: час існування режимів, які не проводять серйозних економічних, політичних та соціальних реформ, обмежено часом споживання радянського ресурсу. Я спілкувався з економістами і вивів часовий період – це 20–25 років. Першою країною, яка повністю вичерпала пострадянський матеріальний ресурс, стала Грузія.

Така ж ситуація тепер створюється в Україні. І в Білорусії повинна незабаром відбутися, потім в Росії. Сьогодні ми з вами повинні думати не стільки про роботу із Заходом, скільки про те, що прийде на зміну цій моделі. В Україні є великий шанс, що з'явиться нормальна держава громадян, тому що у нас, я вважаю, тепер відбувається революція громадян.

Розмову вела Наталія Родіна, charter97.org

Камо грядеши, Україно?

ПЕРЕМОГА НЕ ЗА ГОРАМИ

Останнім часом експерти різної породи все частіше сходяться на думці, що Росія от так не відпустить Україну. Більшість з них прогнозує, що шанс на перемогу Майдану зростає, водночас, вони переконані: якщо чекіст Путін не зможе ковтнути всю Україну, тоді хоч надкусить, тобто візьме Схід. Ну, я б на їхньому місці не був таким впевненим, що це вдасться, що на нашому Сході будуть раді ставати частиною Росії. Путін не розуміє України, навіть її східної частини, де багато кровних росіян живе, де безліч малоросів і, загалом, проросійські настрої достатньо сильні. Тому не дуже зважайте на експертів, ми маємо свою правду Соборної України. Тим більше, що за неї знов помирають люди.

Я вирішив віддати цей випуск «Камо грядеши, Україно?» Тані Чорново. Тій самій Журналістці, яку в грудні провладні катюги жорстоко покалічили. На своєму та інших прикладах Таня пише про те, що відчуває людина, коли опиняється на грані життя, як вона міняється після пережитого. Передусім однак, Таня закликає всіх не бути байдужими, оскільки ми, нарід без зброї, і можемо

перемагати насамперед своєю організованою масовістю.

Я приєднуюся до цього заклик. Кожен з нас може щось зробити для того, щоб Майдан переміг. Особливо тепер, коли в «малоросійському» таборі намітилися тріщини. Треба тиснути ще і ще!

Ми маємо не тільки сотні покалічених, але і загиблих, людей, яких система «Янучара» холоднокрівно замордувала. Це має бути додатковий стимул зробити все можливе для перемоги, щоб геройська смерть не виявилася даремною, як це не один раз в нашій історії бувало. Кожен з нас, де б він не жив, може зробити свій вклад в перемогу Майдану! Як нарід, мусимо стати організованим мурашником, бо тільки перетворившись у нього, можемо крихітність окремої людини перетворити у потужну зброю. Якщо не знаєте, що конкретно могли б зробити Ви – запитайте у інших, наприклад у свого пароха. Стовідсотково кожен може молитися. Молитовний штурм небес не повинен вщухати ні на мить, поки «темний» не відступить в безодню.

Г. Кобильницький

Погодьтеся, коли в місті починає діяти маніяк ніхто не може бути в безпеці. У нас гірша ситуація – нашою країною керує маніяк, при чому його обслуговує державна репресивна машина, що має можливості створювати ескадрони смерті в кожному місті.

Маніяка зазвичай важко виявити, на публіку він веде

БАЙДУЖИМ. ЦЕЙ ДЗВІН ДЗВОНІТЬ ПО ВАС

звичне життя, часто має сім'ю та дітей. А наш маніяк страшніший, бо навіть не вважає за потрібне ховатися. Лише на 3-му році президенства Янукович почав віддавати накази викрадати, катувати, вбивати, заморожувати зі зв'язаними руками звичай-

них людей. При чому для нього це лише політтехнології. При чому, зауважте, в його планах царювати, як мінімум два терміни та передати владу у спадок. Що ж тоді буде з Україною і нами?

Байдужі спитайте себе, чи готові ви жити в країні ма-

ніяка? Якщо – ні, то ви вже запізналися. Ми вже в цій країні. Ви просто цього ще не помітили. Бо до вас ще черга не дійшла, але обов'язково дійде, навіть якщо будете байдужі.

Я знаю про що пишу, бо я з тих, до кого дійшла черга, я з тими, хто наступний

в черзі, я свідомо встала в цю чергу знову.

Нещодавно я стала свідком однієї розмови в штабі Автомайдану. Одним із співрозмовників був Ярослав Гончар – недобитий «Беркутом». Це той відчайдуш, що на власному автомобілі на Оболоні зупинив автобуси «Беркуту».

Продовження на 8 стор. ►

ПЕРЕМОГА НЕ ЗА ГОРАМИ

Камо грядеши, Україно?

▼ **Продовження. Початок на 7 стор.** Десятки «беркутівців» спочатку розстрожили його авто, а потім взяли за Ярослава з напарником. Ярославу допоміг пасок безпеки, силовики в садистському запалі не змогли його витягнути з авто, а бити через розтриті вікна було незручно. Тому він лишився «недобитий».

Другий співрозмовник, Володимир Маралов – «недорозстріляний». Активіст «Дорожного Контролю», якого, ще в грудні просто на вулиці захопили невідомі особи: допитували, а потім вистрілили в серце. Куля чудом розвернулася у м'язі та не зачепила серце.

Так от розмова була наступна: «недобитий» цікавився в «недорозстріляного», що він відчував під час пострілу. Відповідь неабияк потішила, бо Володимир розповів, що це не дуже боляче. Тебе наче відкидає, а потім відключається свідомість. Володимиру я весело повідомила, що коли б'ють по голові теж відчуваєш

щось подібне. Втрата свідомості рятує від болю. Ось така у нас радісна розмова вийшла, бо нині в нашій системі цінностей – безболісна смерть вже благо.

Байдужі, ви тільки уявіть, що нас цікавить, бо якщо лишитесь байдужими, колись через це доведеться пройти і вам.

В цій дійсності вже сприймаєш, як чудо, як доказ існування Бога, що Ігор Луценко лишився живий, що Дмитро Булатов – живий. Після знайдення Булатова я раділа і навіть не журилася, що його катували: «Головне, що живий». Проте в глибині душі я в цьому не певна. Я не знаю, що зараз добре. Адже в нашій реальності вижити після катувань, може означати, що кати замордують тебе пізніше. А перший раз вмирати легко...

Я пам'ятаю, як на бориспільській трасі, відчуваючи нескінченні удари в голову, я відійшла в ніщо з усвідомленням, що це кінець. Проте мені не було страшно,

бо задалегідь я була налаштована, що я десь так подібно закінчу. Зате я пам'ятаю радісну думку, що не відчуваю сильний біль від ударів, отже не ризикую, що буду в безпам'ятстві повзати перед катами на колінах. А ще було радісне усвідомлення, що зробила достатньо, щоб навіть після своєї смерті дістати Януковича.

А другий раз вмирати важко... Бо тепер все змінилось, тому що нині вмерти, це мало. Це безвідповідально. Треба перемагати, хоча це набагато важче.

А ще хвилюєшся за друзів, знайомих, та незнайомих людей з Майдану. Адже вони такі цінні. Цій країні потрібні живими ті люди, які вийшли на Майдан, бо це найкращі люди Країни. Хто був на Майдані, знає, що там сконцентровані моральні, відповідальні, розумні, хоробрі, які знають, що не можна довіряти країну вбивцям, гвалтівникам, мафії.

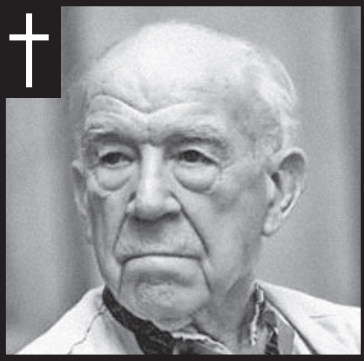
І ми повинні перемогти, бо це наш обов'язок. А як відомо, готові вмирати коштують багатьох готових вбивати. Проте наша перемога залежить не стільки від наших якостей, а в першу чергу від кількості небайдужих. Тому я звертаюся до байдужих та аполітичних – почуйте та приєднайтесь.

Нещодавно, я вперше після побиття проїхалася з під Борисполя до Майдану громадським транспортом, пройшла пішки селом. Звичним маршрутом, яким раніше ходила сотні раз. Проте, цей раз я йшла вже іншою країною: тривожно оглядалася на перехрестях. Я була сама, бо в цей час мій чоловік і батько повезли мого друга Олега в лікарню. Напередодні, «тітушки» бітами розбили йому голову. Це було в Черкасах. «Тітушки» вискочили на нас трьох з автомобілів недалеко від ОДА. Спочатку кинулися на чоловіків, бо я пленталася ззаду. Я схо-

пила невеликий дрючок з будматеріалів біля смітника і допомогла відбитися чоловіку. Зізнаюся, вперше за своє життя, я була агресивна, і біла з усієї сили нападників. Опісля я кинулася на поміч Олегу, якого душили троє, але в мене вже не вистачило сил на ефективну атаку. Мене схопили. Відбив чоловік. А Олег вже був під «тітушками». Ми ганебно втекли. По-суті, залишили друга на смерть. Його катували. Били на ліквідацію: битою по голові та по тілу. Він чудом лишився живий. В нього шов 10 см на голові. Уявляєте, я залишила друга! Залишила того, хто прикривав мене...

Я стала гіршою. Коли бандити насаджують в країні звірячі правила життя, всі ми стаємо поганими, дуже поганими. Готовими на страшні речі. Саме тому, байдужі, не можна бути осторонь, коли гуде дзвін. Коли ще можна зупинити найстрашніше.

Тетяна Чорновол

ПОМЕР ЄВГЕН СТАХІВ

За океаном 28 січня 2014 року помер уродженець Перемишля, відомий ОУН-івський політик, Євген Стахів. Йому було 95 років.

У молодості він був діячем різноманітних молодіжних організацій українців Речі Посполитої, став членом ОУН, у 1938

дістався на Закарпаття і брав участь у творенні Карпатської України. Під час II світової війни організував ОУН-івське підпілля на Донбасі й Дніпропетровщині.

Це саме завдяки «східнякам» і Євгенові Стахову в ОУН почалася дискусія про зміну програми з тоталітарної на більш демократичну. Говорячи сьогоденською мовою, Стахова можна назвати «ОУН-івським лібералом».

Після закінчення війни Євген Стахів через Європу емігрував до США.

Покійний був одним зі співрозмовників публіцистів з Польщі Петра Тими й Ізи Хрусьлінської в книзі «Діалоги порозуміння. Українсько-єврейські взаємини» (2011 рік видання), у якій обговорюється непростий шлях двох народів, що живуть поряд. «Український антисемітизм був шкідливим і злочинним ідіотизмом», – наголошував неодноразово Стахів.

У вересні 2012 року, на 94-річчя Євгена Стахова «Історична Правда» опублікувала його правила життя. У них, зокрема, говорилося: «Намагаюся донести до всіх правдиву історію українських націоналістів. Вірю, що треба писати правду про ці події – без огляду на те, подобається це комусь чи ні. Правда допоможе розібратися історикам в подіях, що відбувалися на українських землях, і хто був героєм, а хто лише хоче жити коштом інших.

Я пишаюся Перемишлем – він згадується вже в «Повісті врем'яних літ», коли князь Володимир підкорив Червенські Городи. Тож я народився в одному з найдавніших міст Русі.»

Вічна пам'ять!

(портал «Простір»)

УПОКОЇВСЯ В ГОСПОДІ ВЛАДИКА КОРНИЛІЙ ПАСІЧНИЙ, ЧСВВ

30 січня 2013 р., в Торонто, Канада, упокоївся у Господі на 87-му році життя, 71-му чернецого покликання, 61-му священства та 18-му році єпископства світлої пам'яті владика Корнилій Іван Пасічний, ЧСВВ, вислужений Єпарх Торонто Української Греко-Католицької Церкви в Канаді.

Владика Корнилій народився в Вінніпезі, Канада, 27 березня 1927 р., в родині Стефана й Анастасії

з роду Крук. Народну освіту здобув у школі св. Отця Миколая (теперішня школа Непорочного Серця Марії) у Вінніпезі. У вересні 1942 р. вступив на новіціат Отців Василіян у Мондері. Середню освіту здобув на василіянському схоластику в Мондері та в Грімсбі, Онтаріо, у 1944–1948 роках. Філософію студіював у Гленкові, США а богословську освіту здобув у Папському Григоріанському Університеті у Римі. Урочисту професію довічних обітів склав 31 жовтня 1948 р., а священничі свячення отримав у Римі 5 липня 1953 р. з рук архієпископа Івана Бучка.

Здобувши подальші наукові ступені в Канаді, від 1956 до 1958 викладав філософію василіянським студентам у Мондері та був душпастирем храму в місцевості Краків. Від 1958 до 1959 року був тимчасовим душпастирем церкви св. Івана Хрестителя в Оттаві та викладав філософію в Оттавському університеті. Від 1959 до 1963 р. був заступником ігумена монастиря в Мондері, викладав латинську мову та історію України василіянським студентам. Виконував різні настоятельські служіння в Провінції Найсвятішого Серця Отців Василіян в Канаді, був редактором журналу «Бікон» та душпастирював на парафіях і місіях.

У листопаді 1995 року блаженний Папа Іван Павло II призначив о. Корнилія Пасічного Єпархом Української Католицької Церкви в Саскачевані з осідком у Саскатуні. Єпископські свячення владика Корнилій отримав 17 січня 1996 року з рук митрополита Михайла Бзделя, ЧНІ, та владик Василя Філевича і Северіяна Якимишина, ЧСВВ. Через три роки блаженний Іван Павло II призначив його Єпархом Торонто і Всієї Східної Канади, а 2003 року прийняв його зречення у зв'язку з досягненням граничного віку.

Як єпископ-емерит, владика Корнилій повернувся до василіянської спільноти. Проживаючи у монастирі Отців Василіян в Торонто, продовжував душпастирську працю та був співредактором часопису «Світло».

Зі святими упокій, Господи, душу вірного твого слуги Архієрея Корнилія, та сотвори йому вічну пам'ять.

За «Радіо Ватикан»